

Akce HOUSKA 2025

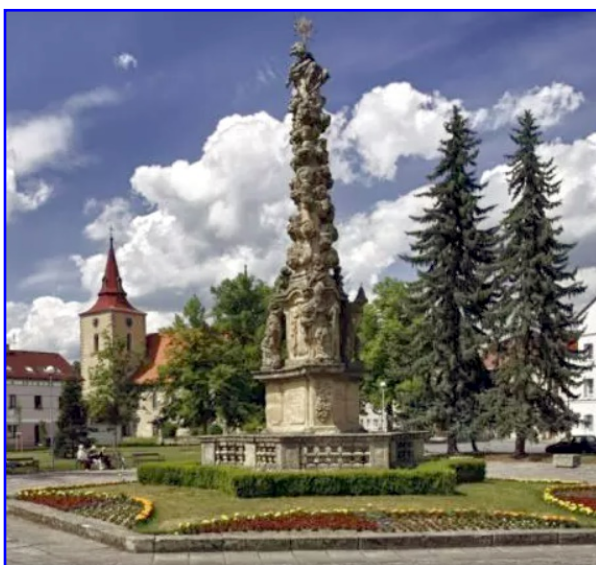
9. - 12. 9. 2025

9. 9. 2025 – Úterý

S nemalou mírou těšení se i obav (léta přibývají, počasí je nevypočitatelné a železnice zákeřná) nadešel okamžik O, tedy brzce ranní hodina 7:04. Přesně podle nádražní i náramkové časomíry odstartoval osobní vlak z Hradce Králové, v jehož útrokách jsem se uvelebil i s rekonstruovaným kolem (rám s nízkým nástupem). Meteo-zloduchové slibovali krásné počasí a k jejich štěstí jim tato věštba vyšla. Krátce po hod. 9:15 jsem tady vlak opustil v Turnově, neb tam jeho jízda skončila. Rozeslal jsem z protilehlého parku příslušná mobilní hlášení a pak už kolmo vyrazil směr (zprvu) na Příšovice a následně (menší vsi nepočítaje) na Mnichovo Hradiště. Když se nějaká cesta koná podruhé, už se jeví kratší. Před Mnichovým Hradištěm jsem víceméně z povinné nostalgie vyfotil rybník Žabakor a šlapal dále. Měl jsem sice v tajném úmyslu juknout na mnichovohradištský zámek, leč město byl paralyzováno různými výkopovými pracemi a tak jsem nakonec slezl s kola a jako obyčejný prachošlap přešel všechna kritická místa, neb jsem podrobnějších objížděk byl neznalý.

Rybník Žabakor

Sloup Nejsvětější Trojice

Socha Panny Marie

Bakov nad Jizerou -

Navigace i tachometr hlásily zhruba 22. kilometr, když jsem vjel do Bakova n. Jizerou. V malé pekárně jsem zakoupil trochu občerstvení a doplnil zásobu tekutin, přesunul se na náměstí, kde jsem se věnoval „degeneraci“. Tím jsem měl odbytou lehčí část cesty, vedoucí víceméně po rovině v souladu s tokem řeky Jizery. Po předchozím několika měsíčním studiu map a výškových profilů jsem tentokrát zvolil další pokračování podél jakéhosi potoka a železnice přes Řečkov až k nádraží Bělá pod. Bezdězem a pak ještě asi kilometr stále podle železnice. Pak už nezbylo než využít snadného sesedání a nasedání na kolo, a vytlačit ho zase si kilometr do svahu před obcí Plužná.

V porovnání s předloňským putováním to ale bylo znatelně jednodušší. Za Plužnou se krajina sice také trochu vlnila, ale byla to jakási „hřebenovka“ a z pravé strany na mne dohlížel hrad Bezděz, tak jsem u také musel věnovat několik fotozáběrů. To už jsem se vlastně vrátil na předloňskou trasu. Za Březovicemi mě opak čekalo nemilé klesání (nemilé proto, že jsem věděl si to následně budu muset odpracovat ve stoupání na Žďár). Nicméně snadné nasedání a sesedání z toho udělalo prakticky bezbolestnou záležitost. Pak už mne čekalo jen podobné klesání-stoupání v chalupářské obci Kruh a kratší cesta před zámek Houska. Hned na kraji obce je ale odbočka doprava s drsným klesáním až 14 % v serpentínách. To se skoro nedá ubrzdít. Když jsem pak sjel do luk, které jsou prameništěm Pšovky, byl už jsem prakticky v cíli. V dále už jsem viděl Pedra, vysedávajícího před penzionem.. Jaké však bylo mé překvapení, když se ke mně v „cílové rovině“ přidal cyklista Jean. Ten vyjel z Prahy a na rozdíl ode mne zvládl tu 50+něco dlouhou trať za dobu kratší. Původně hlásil, že pojede autobusem do Mšena a pěším pochodem pod Housku zopakuje naše dávná putovní na trase nádraží Mšeno-srub pod Houskou, ale nakonec také zvolil kolo. Bylo asi 15:30 a naše trojka byla pohromadě. Personál penzionu nás uvítal vřele a nadšeně jako staré „štamgasty“ a my obsadili tradičně dvoupokoj č.6 (2+1).

*Turnov - Penzion pod Houskou a zpět
2x 52 km*

Zde skončilo první velké stoupání

Březinka

Samý kopec

*Malý a Velký
Bezděz*

***Žďár, Kruh, Houska**
Tři vrcholy, které bylo nutné zdolat*

V (pod)večerní procházce jsme šli na naše někdejší tábořiště s cílem okouknout, zda by tam pod skalním převisem bylo možno uvařit z nostalgie kotlík polévky (za tím účelem jsme si také všichni přivezli starodávné hliníkové ešusy a bagry, tedy lžíce. Louka, kterou jsme pamatovali jako „hladce rovnou“ byla však po celé ploše rozryta rypáky divočáků . Protože už padala tma, rozhodli jsme se podívat se tam až za denního světla....

10. 9. 2025 - Středa

Po švédské snídani nás Pedro naložil do svého ocelového oře a vyvezl za pamětihodnostmi Kokořínska v podobě skalních obydlí. Je jich tam v kraj poměrně hodně. Mnohá obydlí vytesaná do měkkého pískovce slouží dodnes, nikoliv tedy k bydlení, ale často k ustájení živých tvorů, ještě častěji jako skladiště, pokud se jich dokázal zmocnit lid chalupářský, případně jako noclehárny pro valem ubývající lid tramský.

Nejdříve jsme se potulovali skrze a okolo vsi Šemanovice, částí obce Kokořín. Rychle jsme zjistili, že obec je sice v kraji poněkud ztracena, ale silně zasvěcena Járovi Cimrmanovi. Když jsme na okruhu pod kostelem sv. Jan Nepomuckého zhlédli některé ze skalních obydlí, která (nejen) zde kdysi sloužila k ubytování lidí chudých a bez přístřeší, udělali jsme si procházku po vrstevnici a nakonec narazili na šemanovickou restauraci Nostalgická myš.

Šemanovice

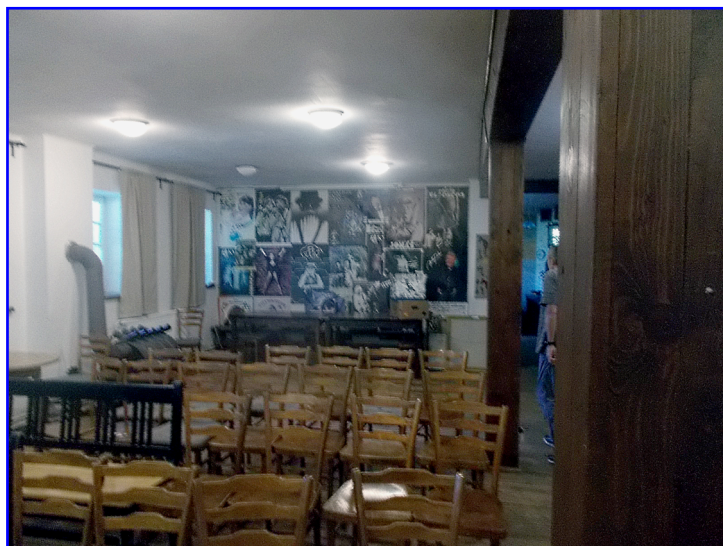
Skalní obydlí

Podle nějakých záhadných pravidel, platných v tomto kraji, měla restaurace ve středu sice zavřeno, nicméně paní majitelka (M. Bozděchová ?) se nás zmocnila a celou tou hospodou nás provedla se zběhlostí zámeckého kastelána.

Hospoda měla kromě výčepní místnosti ještě několik sálů či větších místností, dekorovaných ve stylu přelomu 19. a 20. století. Slouží též jako neoficiální muzeum divadla Semafor a divadla vůbec. Takže o bohatý společenský život zde nebyla nouze, byť těžiště asi leželo/leží na „luffácích“. Stěny jsou hustě popsány autogramy zdejších hostů – veřejně známých osobností. Skoro to vypadalo, že kdo tu nemá podpis, ten nikdy neexistoval. I piano se honosilo cedulkou, na níž Jiří Suchý sděloval, že na tomto hudebním nástroji hrál nějakou svoji prvotinu, přičemž Ondřej Suchý má kousek odtud chalupu.

Interiér

Tohle písmo je nokuřtu namáčené.
Scházeli jsme se při něm s Jiřím
Štěpánem i s Ferdinandem Stavečkem
a sám jsem si na něm vytínkal
svůj první skladatelský noem
Buďte mu lebe.
Jiří Šulc

Dary, autogramy a sdělení slavných osobností

Následně nás Pedro převezl do obce Březinka/Truskavny, pod níž je další turistický okruh (využili jsme jej jen částečně), který nás nejprve s kopce (následně tedy zpět do kopce) dovedl kolem různých skalních obydlí i účelových prostor k loupežnické jeskyni Klemperka. Do té se ovšem může vstoupit po překonání 5 metrového žebříku, do čehož se pustil pouze náš „mladík“ Jean. Starší pánové Pedro a Hony nehodlali riskovat nějakou zlomeninu krčku stehenní kosti, 20 let jim sice bylo předevčírem, ale je to sakra znát. Jean pak poskytl podobnější informace.

Jelikož se den mezitím překulil do odpoledne, bylo jednomyslně odsouhlaseno, že na oběd se jede do světoznámé (či alespoň českoznámé) hospody U Grobiána.

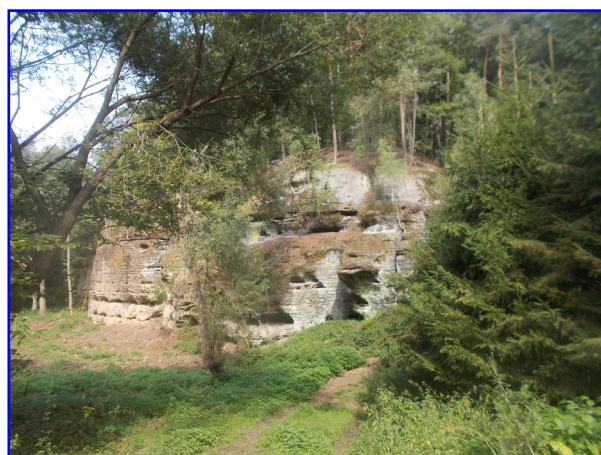
Počasí bylo sice parádní, ale meteo-proroci slibovali na večer déšť. Proto jsme se na zpáteční cestu zastavili ještě jednou na našem bývalém tábořišti dokud bylo sucho. Zjistili jsme, že divočáky zprasečená louka se dá za světla překonat, ba i potok lze na několika málo místech překročit nohou spíše suchou. Pod skalním převisem, kde jsme mívali kuchyni i pec, bylo ale naváto tolik starého listí, že představa jeho odstraňování nebyla vůbec lákavá. Nicméně jsme o kousek dále našli plácek, kde by se ohniště zřídit za účelem uvaření polévky v kotlíku zřídit dalo. Když jsme se vrátili do penzionu, dali jsme přátelskou debatu s dalšími ubytovanými hosty a venku nakonec začalo drobně pocakovat. Po vynikající večeři se rozpršelo už velmi silně, vypadalo na přívalový déšť a silně pak přšelo skoro celou noc. Z toho bylo jasné, že přes rozmočenou prasečí oranici a zvednutou hladinu Pšovky se na žádané místo nedostaneme (pro neznalé poměrů je nutno uvést, že po obou stranách toho plácku a celé skalní průrvy se tyčí vysoké pískovcové skály padající do potoka/říčky Pšovky.

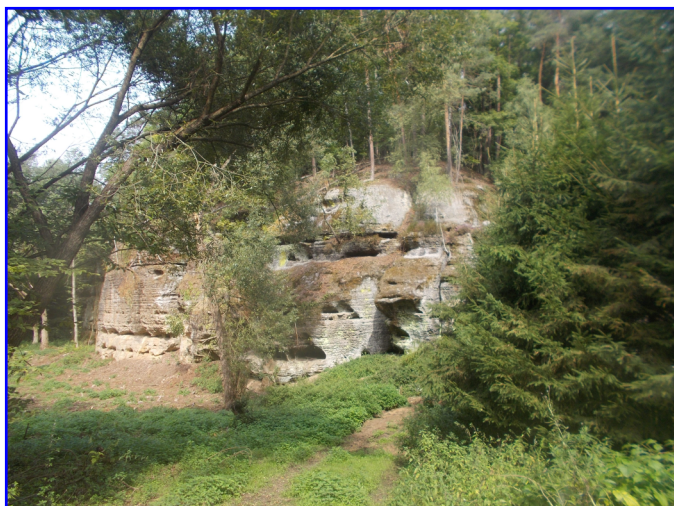

Navigační porada

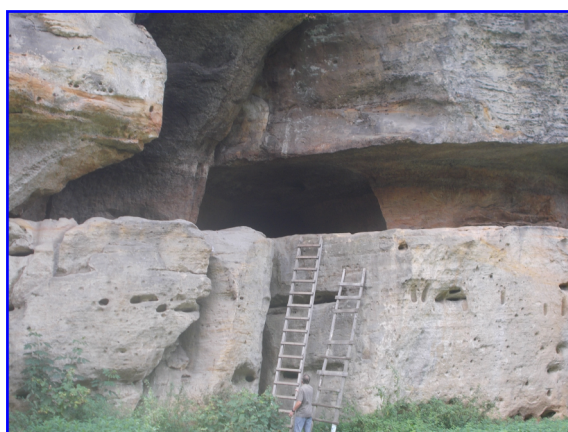

Další skalní obydlí

V Truskavenském dole

*Jean pod žebříkem
a na žebříku*

Jeskyňe Klemperka

11. 9. 2025 – Čtvrtek

Počasí se do rána sice umoudřilo, ale na množství bláta to nic nezměnilo. Nakonec padlo rozhodnutí, že se pojedeme podívat do Mělníka.

Mělník je dnes už krásné město a je tam nač se koukat. Takže po zaparkování (to nebylo jednouché) jsme vykonali téměř povinný vyhlídkový okruh počínající nad vinicemi Karla IV. na soutoku Labe s Vltavou (i poučeným vědomím, že to, co vypadá jako soutok není “ten soutok“, ale soutok Labe s jakýmsi plavebním kanálem či náhonem, a Vltava se skrývá za vegetací dále vlevo. K různým pamětihodnostem jsme ale mohli jenom zvenku nahlédnout (Lobkowitzký zámek, kostnice, podzemí se studnou,...), neboť zase podle nepochopitelných pravidel buď měli zavírací den nebo počátky prohlídek v časech pro nás nevhodných.

Náměstí už bylo zastavěné (jednotnými) boudami trhovců a chystalo se na víkendové Mělnické slavnosti. U jedné otevřené boudy jsme se občerstvili hlavně pitím a pak se prošli podloubím náměstí a také širším okruhem podle centra města.

Nakonec padlo rozhodnutí, že na oběd se pojedě do Mšena ke Zlatému lvovi, což pro nás byla také součást dávné i novější tradice.

Mělnické evergreeny

**SMS pro zámeckého
doulebského pána Petra Důju
Dujku:**

Emeritní tři podhousečtí trampové Tě
zdraví už ze čtvrtého pamětnického
srazu, konaného opět v prostoru
dávného působení. Pedro, Hony
(a Jean).

Odpověď hraběte:

Hoj, Hoj, Hoj - zdravím vás tři na
hony vzdálené (Petr Dujka)

Mšeno

Meteo-proroci mezitím upřesňovali věštbu pro pátek a oproti hláškám z minulého týdne začali připouštět odpolední možnost deště.

Při návratu do penzionu jsme se ještě stavili u Konrádova v prostoru zvaném Údolí bílých skal na menší procházku, místy zpestřenou poskakováním mezi kalužemi. Bílé skály kdysi proslavila stejnojmenná trampská osada. Na sběr bedel, které tu začaly houfně růst, jsme ale nebyli patřičně vybaveni.

V Údolí bílých skal

V závěru dne jsme se včetně večere bavili rekreačním poleháváním a debatami s dalšími ubytovanými hosty i s personálem. Do návštěvní knihy byl pak učiněn obsáhlý zápis navazující na naše zápisy z minulých let, čili se jednalo 4.- pokračování nekonečného seriálu. U dalších hostů to pak vyvolalo veselý ohlas a personál, hlavně paní Lucka, byl příjemně zaskočen.

12. 9. 2025 – Pátek

Ráno bylo nádherně, ale proroctví o dešti jsme brali vážně. Po uhrazení našeho pobytu jsme my, cyklisté, kolem 9 hodiny vyrazili na dálkové cesty – Jean do Prahy, já do Turnova na vlak. Pedro měl vlastní program spojený s návštěvou Katusic poblíž Mladé Boleslavi, kde se hodlal dopátrat nějakých informací o svých předcích.

Pokud mi to tamtamy dobře donesly, Jean dorazil do Prahy ještě před deštěm. Já měl krásné počasí až do Bakova nad Jizerou, kde mne dohnaly dešťové mraky. Stihl jsem se schovat do málo používané kryté autobusové zastávky, stojící pár metrů od pekárničky, kterou už jsem navštívil cestou „tam“. Zase jsem si pořídil něco trochu na zub, a vyčkal asi 30 minut, že déšť přešel. Podle radaru sledovaného na mobilu by to pak pod zamračenou oblohou mohlo jít až do Turnova. To se celkem splnilo, pršet začalo až asi 2 km před Turnovem. To už jsem se nechtěl zdržovat vybalováním pláštěnky, neb jsem nevěděl, kdy mi vlak jede, a jako znalec zákona schválnosti jsem se obával, aby mi neujel „před nosem“, další by pak jel až za dvě hodiny. Dopadlo to tak, že jsem na nádraží dorazil asi 3 minuty před odjezdem vlaku, díky sníženému nástupu pro cyklisty, vozíčkáře a kočárkáře jsem hladce vplul do útrob vlaku a za malou chvilku už to jelo. Bylo 14:45. Jízdenku jsem měl z předprodeje, ČD ostatně ani v Turnově nemají pokladnu, tam vládne Arriva.

Byla to krásná pamětnická akce!